Kenosis

Dikter om den andliga fattigdomen

av

Lars Larsen

”Du levs till blomma
och talas i allt
som grodar mot vattnet blyghet.
Din död bevattnas
med livshetens saft
där allt ses med
duvor och fröhet.”

Stockholm 2023

”Gud är inte som kungar och kejsare och presidenter och politiker. Gud är som en kycklingunge, en rävunge, en bäverunge. Hans makt är som deras makt - fördold, mystisk - kärlekens hemliga makt. ”

Till Hjalmar Ekström och min serbiske adoptivhund Milou (mitt livs kärlek) av vilka jag lärt mig mer om *kenosis* än av någon annan.

Innehåll

Förord

I denna bok har jag samlat de dikter jag skrivit om *kenosis* (gammalgrekiskt ord för svenskans ”självutblottelse”) på min bloggar ”Forest Man” 2019-2023 (www.larslars.blogg.se) och ”I väntan på Jesus” 2023 (www.skogslars.blogg.se).

Lars Larsen, Stockholm, 19.10.2023

Inledning: en bortglömd poets berättelse

En okänd poet, med dikter av högsta klass,
berättade en gång detta för mig:

"I min ungdom närde jag våta författardrömmar,
och när jag var på gränsen till berömmelse,
var det som om själve djävulen kom på besök,
han sade mig att prata med den och den,
bli vän med de rätta personerna,
så skulle jag belönas med en
strålande författarkarriär,
med böcker utgivna på stora förlag,
stora försäljningssiffror,
priser och medaljer,
och kanske en plats i poesikanon.
Sedan visade han mig syner
av min kommande härlighet.

Jag stod där framför djävulen,
i beslutsångest,
i ena handen hade jag äran,
i andra handen min själ.
Jag funderade både länge och väl,
tog sedan min själ under armen,
och smög mig utmed Vägen,
bort mot den stora Randen,
där tiden tyckes be.
Och sen försvann jag bakom den i det stora Okända,
den kulturella Vildmark,
där mycket, mycket sällsynta arter lever,
vars underliga ljud
bara Havet lyssnar till."

En samling kortdikter:

Klarhetens källa

Stilla och gömd,
dunkelt och tyst,
inga rubriker,
sakta och milt
lever den eviga
klarhetens källa
trygg under gudsvingen,
den evigt sälla.

(P.S. "säll" är ett gammalt svenskt ord för salig)

Det murkna korset

Det står ett murket kors vid tidens slut
uppställt utav hat och hämndbegär.
Där skall vi efter att vi lidit ut,
uppstå till Jesu hjärtas sfär.

Sann välfärd

Sann rikedom,
ren, äkta:
smyger sig, gömmer sig, hukar sig
i förnedring
i vår civilisation.
Eden gör inga framsteg.
Den är tillfreds.
Det är dess hemlighet.

Svanesång i skogen

Giv, o musornas Mus
mig ännu en sångens sommar till,
att villigare sen jag vissna må,
av sommarskogspöls skimmer och sånger svalkad.

Väl finnes ej här i gruset frid,
och väl känns kroppshyddan tung ibland,
men en gång såg jag Dig skymta, i sång,
och mer behövs ej.

(Lars, 23.8.2023, inspirerad av Friedrich Hölderlins dikt "Till Parcerna". Se tyska originalet till Hölderlins dikt här)

En limerick: Den skamlöse mystikern

En mystiker från Helsingborg,
han bajsade mitt på ett torg,
han hade ingen skam i kroppen
och bara krumelurer i knoppen.
Han blev min glädje i min stora sorg.

Lusbibeln

Idag ska jag läsa i lusbibeln,
en riktig trippande bibelbok.
I den man bökar och krafsar som busgrisen.
Och man försvinner in i Livets Bok.

Skogsdungen vid motorvägen

Skogsdungen vid stora motorvägen
- hur nära liv och död är varann ibland.
Och på din grav kanske en blåsippa skall blomma.
Den är mer än värd att dö för.

De saliga atomarbetarna

Stilla och försynt,
sakta och milt,
ödmjukt och fördolt,
villigt, med glädje, utan knot,
arbetar de saliga atomerna för dig,
i kroppens outsägligt himmelska tempel.

Husspindelns visa

I en vrå av det människobyggda,
dit ej nyfikna blickar når,
där lever jag mitt skygga,
ensamma liv år efter år.
Men vem vet vad Gud har för mig där,
denna vrå har mig blivit så kär,
ty Gud lever där kontrollens blickar ej når,
i de vrår som vanliga människor försmår.

Det ärbara ärbäret

Och är du i tid och tider
ett litet trippande hönsens "är",
så kan du, i tid och tider
kanske bli självaste bärens bär.

(dikt inspirerad av Verner Boström)

Lushjärnan (anti-lusmedelsången)

Tänk att lusen också har en hjärna
så ypperlig i sitt små.
Den hjärnan ville jag värna
mer än jag nånsin kan förstå.

Vaggramsan

Somna till det Stora Ordet
som ur grodans mun är kommet.

Groda till det Somna Ordet
som ur Munnen stort är kommet.

Paradisisk adoption

När man lite mjölk dricker ur giraffa,
då man int sig själv helt lika mycket straffa.

Moses-ramsan

Moses, Moses,
ljuvlige Moses,
många har mosat
dig och musen
till Guds potatismos.

Sparvnäbben

Jag kastar lite av mina risrester åt sparven,
en liten pippifågel,
och ser den äta fort, fort med sin näpna näbb.
Den är nära mig, mycket nära.
Det är som om själva paradiset
är i dess näbb.
För sparven är allt rent,
jag är ren,
mitt spott är rent,
och det är
för att den själv är ren.

Stenmusiken

Om du riktigt
lägger örat till en sten
och saktar upp din själ
och väntar riktigt, riktigt länge,
så kan du få höra
från stenens inre
dova, sövande toner
av långsam musik,
tidsåldrarnas musik,
som Leonardo da Vinci
en gång, i profetisk extas
drömde söta drömmar
om att få komponera.

Ärmannen

Det tider i är och ärer
en ärande ärmans är.
Den mannen vill ej ha ära.
Ty han ärer i ärmans är.

(dikt inspirerad av Verner Boström)

Jesu återkomst i magen

Det känns som jag går och ruvar
på Jesu återkomst själv,
så mild och så ljuv som uvar
som hoar en varm junikväll.

Jag bär Hans återkomst i magen
som en värme där som bådar gott,
och uvarna hoar i hagen
mer ljuvt än jag nånsin höra fått.

Hönsens och havets "är"

Och är du i tid och tider
ett litet trippande hönsens "är",
så får du i tid och tider
bli självaste bärens bär.

Vadar du sen ner i tid och tider,
som man vadar ner i havets "är"
kommer du sen, i tid och tider
ner till den slutliga tidens sfär.

(dikt inspirerad av Verner Boström)

Arma loppdjur

Alla vilda däggdjur har löss,
är som löss, ber som löss.
Samhället, som den Rudolf Höss
tar sin stora böss
dräper dem som möss.

En underlig kortdikt

Det ärer i tid och tider
en lusman som kan sin lus.

(dikt inspirerad av Verner Boström)

Lusens majvisa

Nu lever det i lövens salar
nästan som i Eden en gång.
Och sparvarnas ljud till mig talar
om oskuld och änglasång.

Den himmel som skapat allt detta,
den måtte väl va' ljuvlig ändå!
Det ryser i märgen hos Pekka,
hos lusen och havet det blå.

Valborg / en hyllning till vardagen

När jag får bestämma själv
firar jag aldrig några högtider eller helger,
jag älskar nämligen vardagen,
den är min högtid,
att få göra något nyttigt,
som kommer från mitt hjärta.

Det som ingen ville veta av

Se det urgamla kors
som de lopporna bär,
på det kors är jag spikad också.
Därför känner jag varsamt
i dem och i mig
en uppståndelses himmel så blå.

Längre dikter

Du som inte kräver tillbedjan (dikt eller bön till Gud)

Församlingen lovsjöng Dig
på söndagsmorgonen,
men det bekom Dig lika litet
som det bekom mössen som gnagde
i väggarna.
Du, den All-ödmjuke,
förstod Dig inte på sånt.
Du ville inte ha tillbedjan och ära.
Du ville ha kärlek och närhet.
Du gillade inte vår lovsång,
Du gömde dig hos mössen i väggarna.
Jag kände ock ihåligheten
och den andliga döden
i denna lovsång,
som i själva verket var avgudadyrkan,
ty en falsk gud kräver tillbedjan och ära.
Fåfäng och äregirig är han.
Den sanne Guden
är som mössen och blommorna
på marken.
Som inte förstår sig
på civilisation och hierarki,
och tyranners krav
på tillbedjan.
Som tror på Jesu ord: "*Den som vill vara stor*

hos er, skall vara allas slav".

Dikt till en förnedrad Gud

Du som tronar på kerubers vingar,
och är i ett osägligt ljus.
Här på jorden lever du så ringa,
i förnedring stor, med granars sus.
Varför detta, varför du Dig gömmer,
låter folk få tala fult om Dig?
Tar du sen din dyre Son och tömmer
ut Din själ för alla, ock för mig.

Här på jorden levde Du som musen,
grävde gångar i betong och trä,
under allt, ja under alla husen,
tassade Du under spott och spe.
Mängden ville Dig ock helt utrota,
satte ut gudsfällorna med ost.
För vår synd fick Du, o Gud, tyst sota.
Fult uttalades ditt namn hos prost.

O, Du lidande Gud, som har centrerat
hjärtat Ditt på vår förstörda planet!
Än så har Du inte här helt kreperat,
nej, det är nog Något som blott Du vet,
som gör att Du fortsätter stilla lida,
milt, med huvudet böjt, i vänlighet,
nej, Du har då valt att tålmodigt bida
på Din Dag, som för oss avslöjar **Det.**

Om en mus på Medborgarplatsen

Ljuva musen
på Medborgarplatsen,

ditt liv är till att gråta av.

I smutsiga underjorden lever du,
men själv är du ren som en ängel.
Din ande ock.

Din fattigdom är obeskrivlig.
Vad du egentligen lever av,
har jag ingen aning om.

Du föraktas av de besuttna,
men din härlighet är gömd,
såsom kungen gömmer
sina bästa skatter.

I djupaste kenosis,
i djupaste utblottelse
lever du.
Som Jesus på korset.

Men för dem som har öga,
visas din väna nos,
och dina späda, obeskrivliga tassar.

Dessa är som himlen själv.

Att minnas dig, Herre

Jag skulle vilja minnas Dig, Herre.
Jag skulle vilja minnas det rena paradiset
i sparvens öga, detta som gjordes av Dig.
Det minner om Dig.
Jag skulle vilja minnas allt gott Du har gjort emot mig.
Jag skulle vilja minnas den ljuvligaste upplevelsen
i mitt liv, ty den pekar mot Dig.
Jag skulle minnas hoppet,
för det är som Dig.
Jag skulle vilja minnas mössens ljuvlighet,
ty liksom Du, lever de ibland oss
på ett samtidigt så underjordiskt och så överjordiskt vis.
Jag skulle vilja minnas Dig, Herre,
att Du existerar,
och jag skulle vilja glömma att jag existerar.
Jag skulle vilja minnas Ditt namn, Herre; det ljuva Allah,
och jag skulle vilja,
likt Al-Hallaj,
glömma bort mitt eget namn.

Hen som ÄR bakom allt

(skriven på min sufiretreat 26.6.2022)

Tyst
bakom det tjocka förhänget,
fernissan av civilisation,
beslöjad, fördold,
mild och stilla
lever Du ditt underliga
underjordiska men ack så överjordiska liv,
Du som är för mild för mina fula ord.

Jag kände Dig ej,
Du var för mild för mig.
Och för liten ock på ett vis,
mitt i Din storhet.
Du som är så liten i Dig själv
att du blott kan uppfattas
av en mushjärna, en sparvhjärna,
ty så mild och ödmjuk är Du.
Förlåt mina stygga tankar om Dig.
Fula var de
i allt sitt civiliserade vanvett.
Nej en mus' mildhet måste man ha,
för att kunna tänka gott och stort
om Dig.
Möt mig där i musens underjordiskhet,
dit vill jag gå, där låter du dig finna,
där är dina altaren och där är korsets väg,
där skall jag hos musen
lära tänka gott om Dig.

Vid en tidebön, asr

(skriven på den muslimska sufiretreaten 27.8.)

Så minns jag då Dig igen, Herre.
Du den Levande.
Som är själva Livslivets liv i mitt liv.
Jag minns Dig,
men jag känner ej Din närvaro.
Det är nog för att jag söker Dig
där du inte är att finna.
Jag är som politikern i limousin
på motorvägen
på väg till presidentvalet,
medan Du fanns hos mössen
i kryphål under husen bredvid motorvägen,
hos mössen och de romska tiggarna fanns Du,
där levde Du ditt underjordiska liv,
medan jag sökte Dig på Parnassen,
på Olympens toppar
där det blåser hårda, kalla vindar
och allt, allt är tävling.

Jag trodde Du skulle vara högst
i den mänskliga hierarkin,
medan Du var själva Bottnen
som allt, allt kommer upp ur.
På maktens toppar
dväljs istället Illuminati och Satan.
Du, Du var alltid hos de fattigaste och lägsta.
Det är det jag nu minns igen,
i denna ars-tidebön.

Du finns där, Herre

O Herre.
Jag ser dig ej, jag hör dig ej,
och jag känner inte av din närvaro.
Och dock finns du där,
du talar med atomerna i min hjärna,
du styr min mages funktioner
med milda befallningar,
och du är mig närmare än
mitt eget andetag.
På dina välgärningar vet jag
att du finns där.
Jag ska meditera över dina
välgärningar dag och natt.

Men du är så tyst, Herre.
Stillhet verkar vara det bästa du vet,
som en riktig mystiker är du,
man måste tiga dig fram.
Jag skall följa i din stillhets fotspår,
och bereda mig för den
eviga fridens Jerusalem-Eden
där stillheten är levande
av Livets Skog.

Jesu Ande

Jag såg en gång Jesu Ande,
och den var klar som en solig februarimorgon
med rimfrost darrande i luften,
och dess klarhet var evig som solens eviga klarhet,
dess renhet som Lapplands bäckar,
och den skimrade tillit och trofasthet,
trofasthet som skogarna runt Åbo,
som stått där i evärdliga tider,
som skydd mot civilisationens ruttenhet.
Jesu Ande var arkaiskt vacker,
som lövskogarna som en gång täckte Stockholm,
och en gång täckte Jesu Ande
världen, ömt inneslöt han världen,
sen kom vi med yxorna och till slut motorsågarna,
och sågade ner Jesu Ande, bit för bit,
men minnet vilar över världen,
Jesu minne,
vi kan aldrig förinta det, det står skrivet
med guldbokstäver i materiens inre,
att en gång var världen förgylld av Jesu Ande,
vår skapare.

Jesu Ande är naturligt öm
som sparvmodern
när hon gömmer och värmer sina ungar
under sina vingar.

Så omsluter han dig i denna stund.

Det finns inget hot om straff i Jesu Ande,
bara förlåtelse och medlidande
då vi straffar oss själva genom att
bryta mot Hans himmelska Naturlagar.
Istället finns i Hans Ande ett löfte,
ett obeskrivligt löfte
om att Han skall bära oss ända hem till Fadern,
trofast och seg som en åsna eller en kamel.
Jesu Ande är Livets och Hoppets Ande,
och be Honom om att bli döpt
med Liv och Hopp,
så du kan bli mer lik Honom, den Levande.

Jesu Ande bor i varje grässtrå,
i sten och bråte, den är
deras innersta hemlighet.
Det är den kosmiske Kristus
som vissa mystiker talar om.
Kristus bor i kosmos,
har dött med kosmos i människans syndafall,
och skall uppstå med kosmos
på den yttersta dagen.
Han är ett med kosmos,
och hans medlidandes kraft
skall en gång väcka kosmos och människan
till liv igen.

När du så vet hur god Jesus är,
så som han uppenbaras i sin ofördärvade skapelse,

i sparven och inte minst hunden,
och när du så vet att Han bor i allt,
och bär allt, lita då på Honom,
att du skall bäras ända hem till Fadern,
och att du inte skall behöva lida mer
än det du klarar av här på jorden,
och att Han skall leda dig igenom lidandet
på bästa sätt,
till den andliga solens vårmorgon i Paradiset.

"Låt mig bara få leka lite"

En gång i en epifani hösten 2008,
då skogen skimrade likt Eden,
ville jag bara leka lite,
det hela var så ljuvligt och hoppfullt.
Jag sa i mitt inre till universum: "Låt mig bara
få leka lite, det här är så ljuvligt",
och jag lekte med några träbitar,
som om jag var ett år gammal. Det är sant.

När tillvarons innerstas kärleksfullhet
uppenbaras för oss, då känner vi oss
så älskade, att
vi bara vill leka lite, vi regredierar
till ettårsstadiet,
där all konkurrens och prestation
är fjärran, glömt som en avlägsen dröm.

Vad vet spädbarnet som vi glömt?
Varför kan det vila så sött i vagnen,
som om tillvaron var Eden själv och inga faror fanns?
Ja, hur vågade sig anden i spädbarnet
hit ner i denna jämmerdal?

Det visste något som vi glömt,
som vi anar svagt blott i epifanier.

Lekens hemlighet
är aningen om tillvarons innerstas kravlöshet.

Inför Guds ansikte
dör konkurrens och prestation
som dagg för solen.
All andlig teknologi, all andlig idrott och karriärism
blir absurd, meningslös.
Och allt arbete blir till lek.

I Guds famn skall vi inte uppnå något,
vi skall bli den vi innerst inne är,
och i vårt inre bär vi alla ettåringen
som inte kan annat än leka inför Guds anlete.

Insektuppenbarelsen i Serbien

En gång,
vintern 2010, då jag var
i fängelse i Serbien,
började jag tala
telepatiskt
med en mängd insekter
som kröpo på cellens väggar.
Och se:
De talade till mig,
och jag lekte med dem,
och de uppenbarade för mig
Uppenbarelsebokens
innersta, fjärde kapitlet,
Guds tron med de fyra Djuren,
de fyra ljufvliga Keruberna *,
och insekterna blefvo Keruber,
och jag såg, ja jag skådade
Uppenbarelsebokens
inre sammanhang, djupt
inifrån,
belyst af insektkeruber
som uppboro
Guds tron,
jag skådade och kände inuti mig
Uppenbarelsebokens
levande **urlif,**
ett djuriskt, vilt lif,
sådant som naturen och skogen hafva,

ett arkaiskt lif,
ja Gud hade **Skogens lif,**
som strömmade hugsvalande
och stärkande
ut från Guds tron
och de fyra Djuren,
och jag öfversatte
Uppenbarelseboken
till ett vilt, djuriskt engelskt språk
som kerubinsekterna
lärde mig när jag lekte med dem,
där i en liten fängelsecell
i Serbiens grymma land.

Och se:
hela min
ekoteologi och ekofilosofi
sedan dess,
hämtar sin hufvudsakliga näring
ur dessa ljuva
uppenbarelser.

Jag, Lars,
vittnar härmed
inför verlden,
att detta hafver
tilldragit sig
och är så sant, så sant,
med handen
på hjärtat, uppriktigt.

Och se:
"Han kommer
med skyarna,
och **allas** ögon
skola se Honom,
ja ock deras
som hafva stungit Honom;
och **alla släkter på jorden**
skola jämra sig
vid Hans åsyn. Ja, Amen.
Jag är A och O, säger Herren Gud,
Han som är och som vare
och som skall komma,
den Allsmäktige."

(Upp. 1:7 och Upp. 1:8)

* närmast insektliknande djur, ty de hafva var och en sex vingar.

Milou, min Milou

En gång,
på luffen i det grymma Serbien 2010,
som hemlös, mitt i vintern,
utan visum, utan pass eller id-kort,
råkade jag hitta
en liten hemlös vit terrier (en sån här),
grå av betongstoft
och åratals smuts.
Jag lyfte honom
i mina armar,
och bar honom med mig,
och när jag satte ner honom igen,
följde han spontant efter mig,
och han blev Milou för mig,
mitt livs största kärlek,
jag visste inte
att jag kunde älska så mycket,
att det kunde finnas
en sådan stark kärlek i mig,
som kärleken till min Milou,
och min besvikelse
blev avgrundsdjup
då polisen efter några dagar
skiljde oss åt,
och drev mig ut ur landet.
Men, Milou, min Milou,
i himlen skall vi väl återförenas,
du är den förste jag vill träffa
efter min död,
jag känner mig så jordad med dig,
hoppas du vill slå följe med mig några dagar,
också då.

Naturens Gud

Du som önskar mig blott lycka*,
Du som musen stämma kan,
så dess väsen, kan man tycka,
som en Livsflod ljuvlig rann.

Du som öppnar upp en puppa,
låter fjäril flyga ut.
Ljuvt av sten och spik blir soppa(1),
där Du går tar sorgen slut.

Du som tog mig ut ur världen
genom sinnessjukdom, nöd.
Du blev själva huvudgärden,
för min ande dagligt bröd.

Och Du öppnade Naturen
sakta för min andes syn (2).
Varsamt matas jag av djuren,
deras hjärtans havregryn.

Sist Du visade mig Sonen
i ett helt nytt skimmerljus:
Som Naturens Son, och månen
stammade Hans havets brus.

(av Lars Larsen, en syndare frälst av nåd, 12.1.2023)

Längtan att få tjäna paradiset (dikt)

Jag vet om en man
vars högsta önskan var att få göra något gott,
att få göra något nyttigt,
att få tjäna paradiset,
så att han kunde få glädja sig
över paradisets tillväxt.

Men samhället han levde i
var inrättat så, var byggt så
att sådana som han hade svårt
att realisera detta, att få göra något.
I alla fall officiellt.

Men mannen gav sig inte.
Underground, nästan i hemlighet
följde han sina drömmar,
och var trogen i det lilla,
gjorde mycket med lite,

lite som man kan se hundar
sätta värde på en boll,
och leka med samma lilla boll
år efter år.

Fattigdomens glädje, tro't eller ej

Av all den glädje, all den fröjd
som storstadsliv bereder, är
det hundarna och resterna
som hjärtat mitt mest gläder där.

Det sägs att middagsgästerna
får njuta mest av maten,
men jag har njutit mest av allt
av smulorna från faten.

Som gatubarn jag varit har,
som glatt sig så åt smulor, skräp,
den mätta dagen är ej störst,
det Karin Boye själv begrep.

Om en skir gatuduva på Karlaplan

Gatuduvans skira härlighet.
En dold
härlighet.
Dold i smuts och sopor.
Hon lever i smuts
och lever av smuts.
Det känns som om
hon pickar i sig
vad som helst,
att hon har
stålmage,
härdad under ett helt liv
av urskiljningslöst
pickande.
Hennes härlighet
och salighet
är i pickandet,
av att **upptäcka** det som
andra bara trampar på
på gatan,
det andra varelser försmår,
det tar gatuduvan vara på
med sin ljuva näbb,
med sin Kristusblick,
silverblicken,
den underjordiska blicken,
under vilken allt får liv,
även smuts och bråte.
Och en gång
mediterade jag
över gatuduvans
inre liv,
mitt i dess till synes monotona liv,

dess pickeliv,
dess trippeliv,
och jag kom fram till
att detta inre liv
i sin romantik
och finkänslighet
är något som övergår
vår fattningsförmåga;
en dold pickehärlighet,
en dold trippehärlighet.
Hunden har sin härlighet
och salighet i nosen
och skällandet,
gatuduvan har sin härlighet
och salighet i pickandet
och trippandet,
och det är för sött
och för skirt
för våra grova sinnen,
för romantiskt vilt,
för lågt nere i **kenosis**,
i utblottelsen
och underjordiskheten,
djupt nere i korsets härlighet,
för att vi skall kunna
uppfatta det,
vi som har våra sinnen tränade
i att söka
det som är stort i denna världen.
Men i s.k. "psykos",
som vildman, ett med min djuriska natur,
har jag fått en glimt av det,
en aldrig så liten glimt,
och jag skall aldrig glömma det,
det är värt

all psykiatrisk tvångsvård och tortyr
jag har uthärdat.
Djurens edeniska härlighet,
dold för våra blickar.

En gång, då jag knappt
trodde på Gud, 2018 (jag har skrivit om det här),
skulle jag begrava
en död gatuduva på Karlaplan, med Titti.
Jag satt länge med gatuduvan i famnen,
och studerade hennes fjäderdräkt.
Då var det jag såg och kände
så övermåttan ljuvligt,
att duvan kändes som ett verk
av en Gudom
jag inte kände.

Musfamiljen

I kloaksystemet på ett hus
lever det en familj.

En märklig familj, i sanning.

En familj som ingen räknar
som en familj,
ty så låg status har individerna här -
de anses inte värda att leva överhuvudtaget.

De lever i fara för sitt liv, varje dag.
De lever bland avfall och kloak, bland råttgift och musfällor.
Ty deras status är på botten,
lite som de värsta kriminella och schizofrena
i vår civilisation.

En musfamilj.

Men mitt i smutsen och stanken och fällornas faror,
strålar paradisets trygghet, renhet och ljuvhet
ur musfamiljen.

Som om Gud själv beskyddade dem
och ömmade för dem,
med en obeskrivlig ömhet och värme.

Ja, kanske gör Hen det.
Kanske Gud bor t.o.m. i råttor och möss.

En man som var nära döden
gick ut ur kroppen
och såg vad som föregick
i kloaksystemet på sitt eget hus,

såg obeskrivligt väna musungar suga
på musmammans obeskrivliga spenar,
såg musfamiljen, som han hade
försökt utrota i alla år,
sova i sitt bo i kloaksystemet,
ett bo som de gjort utav strå, gräs, mossa och diverse bråte
insamlade från trädgården omkring
under många år,
såg dem alla sova tätt invid varann,
som en kull med nyfödda musungar,
såg dem sova i paradisisk ro,
drömmande om Elyseum, (ja, han fick veta vad mössen drömde om,
i drömmen bad de för sina förföljare, för mannen och hans familj)
värmande sig på varann,
där, i kloaksystemets kyla,
ute var det minus tjugo grader minst.

Då, sade mannen,
förstod jag,
att paradiset på jorden
levde just detta liv,
detta märkliga, föraktade liv i smutsen och farorna,
och att det var där
Guds starkaste strålglans på jorden var att finna,
där, i förnedring, korsfäst av världen,
i smuts, avfall och faror likt musfamiljen i detta hus.

Och han grät över mössen
och över sin egen ondska,
över hur han förföljt denna musfamilj
i åtta långa år.

Pisstället i stan

Generellt kan man säga
att varje kvadratmillimeter av Stockholm centrum
är ockuperat
av Antikrist och kommersialismen, Mammon.

Men ingen regel utan undantag.
De fattigaste bland oss,
vet om ställen
som undgått kontrollen,
som mitt i deras synbarliga förnedring
är rester av Eden, den vilda naturens paradis.

De brukar vara kända som
pisställen,
en fruktansvärd stank
utgår från dem
p.g.a. restaurangernas girighet
med att låna ut sina toaletter gratis.

Här är de hemlösas och de fattigastes
piss-fristad,
en välkomnande, fridsam vrå
där det är tryggt att pissa,
bortom väktarnas och polisens kontroll.
De hemlösa tänker på dessa ställen
med värme.
De har räddat dem så mången gång
i pissnöd, utan pengar.
Men i sådan förnedring
lever paradiset på jorden
i största allmänhet.
Som människornas fridsamma
och icke-dömande soptipp och avfallshanterare.

Det var en man
vars livskallelse var
att vara en sån där vrå,
en välkomnande, ickedömande,
ickekommersiell
den vilda naturens pissvrå,
en man som kunde
härbärgera folks skit,
bära världens synd,
lida ut deras avfall
genom sin egen kropp.

Skäms inte
för att bekänna dig till honom.
Hans namn är kapat av Antikrist,
och falska, triumfalistiska, civiliserade jesusbilder,
som en babylonisk kyrklighet tillber som vore han
Gud Fadern själv.
Själv går han knappt att
känna igen. Så ödmjuk är han.
Hans namn är Gudslammet,
Jesus Kristus.

Lusen, min vän (sång)

(mel. gammal svensk pietistisk sång, minns inte orden, så jag kan inte länka till den)

Lusen, käre vän.
Du har vunnit mitt hjärta.
Sänd från himmelen.
Lusen, käre vän.

Lusen, i ditt bo
måste det vara ljuvligt.
Fullt av himmelsk ro.
Lusen, i ditt bo.

Lusen, o min lus.
Du får vara mitt ljus.
Här i mörksens hus.
Lusen, o min lus.

Ekorren som valde mig till ny "minimessias"

(OBS: i denna dikt använder jag ordet "messias" inte så som psykiatrin förstår det, utan som de första kristna förstod det, där alla kristnas kallelse var att bli lik Jesus, att bli "minimessiasar". Så enligt t.ex. C.S.Lewis)

I juli 2008,
det var året för den "Stora Finanskrisen",
då domedagsstämning rådde i världen,
tre år efter att jag ingått mitt heliga
förbund med Naturen,
tog den händelse plats,
som kanske betytt mer
än någon annan
för att jag går den väg jag går idag.

Jag fastade i 40 dagar
på vegansk råkost,
kom in i "paradiset" (utan att gå ur kroppen),
levde i "paradiset" i veckor,
och hörde där outsägliga ord,
varav det viktigaste var
att jag var kallad att bli en "ny messias".
En "minimessias" som skulle
visa mänskligheten vägen
tillbaka till Naturen.
Jag hörde kallelsen
med hela min varelse,
inte med öron, såg ej heller någonting.

Sedan, efter precis 40 dagar,
hände det oerhört hemska.
Ambulans var på väg hem dit jag bodde,
för att jag var så smal och svag,

och för att jag yppat att jag längtade efter att dö
(självmordstankar som kom och gick snabbt),
kände suget in i paradiset.
Jag gick till grannen,
och på grannens gård
kom jag i ohygglig beslutsångest.
Skulle jag ge mig frivilligt till psykiatrin,
eller skulle jag rymma?
Till slut gick jag in i skogen
för att vinna tid, då jag inte
visste vad jag skulle ta mig till.
Där, i skogen, träffade jag en ekorre,
som jag klagade min nöd för;
"Hur blev det såhär", sa jag,
"vad ska jag ta mig till?"
Ekorren smackade med munnen,
sådär som ni kanske hört ekorrar göra,
och **då var det som om jag fick
telepatisk kontakt med honom**,
och ett budskap från ekorren
lades i mitt huvud, klart och tydligt,
som på telepatisk väg:
"Gå och lid med Kristus".
Då visste jag genast vad jag skulle göra,
jag förstod plötsligt min situation,
att jag skulle bli gjord lik Kristus,
genom att **bli korsfäst med Honom**,
bli en verklig ny minimessias.
Att det var på allvar.
Jag gick ganska genast tillbaka
till den väntande ambulansen.
Ett inferno väntade på
det psykiatriska sjukhuset i Esbo, Finland,
min själ formligen slaktades,
min värld dog, mina känslor dog,

och kvar var en zombifierad inre värld,
som plågades.
Men jag kom ut ur sjukhuset,
och efter en till vistelse där,
om några månader,
lyckades jag sluta med medicinerna,
och min själ uppstod sakta till LIV,
större liv än jag kanske någonsin känt sedan barndomen,
precis som jag hade profeterat om mig själv
under min "psykos" under de fyrtio dagarnas fasta:
Att jag skulle dö och uppstå som Jesus.

I efterhand har jag tänkt
att det var ekorren
som valde mig till en ny "messias",
genom den otroliga hjälp han gav mig.

Och på den vägen är det,
jag är ingen färdig "messias" än,
att bli en "messias"
är bara min kallelse,
och det bör inte förstås så som
psykiatrikerna förstår det.

Det dunkla paradisets rättframma skirhet: Moses och paddans sång

Djupt i de osynliga världarnas djup,
i tillvarons innersta inre,
fjärran från människans blick,
i de djupa skogar,
där sånt finns vars existens man för längesedan glömt,
där, i ett dunkelt morgondis
som påminner om sagornas
och kanske rentav den tidiga barndomens dis,
i en söt och behaglig, fuktig värme,
vid en tjärn som Monet ibland kunde snudda vid
i sina dunkelmysigaste drömmar,
där lever det en sällsynt padda,
som en gång kväkte en stump
av det dunkla paradisets rättframma skirhet,
som de mänskliga diktarna i Nya Jerusalem
efter tusen år av diktande,
ännu trevar och stammar för att tolka i dikt,
så obeskrivligt ljuvlig var den stumpen.
Den skall jag kanske en gång få kväka, som en himmelsk kväkare,
kanske i ett liv som padda
i den himmelska reinkarnationscykeln,
som ingenting har gemensamt
med den småsinta österländska reinkarnationsläran
med sin obarmhärtiga karmalag,
nej, där vi skall få själavandra
i de himmelska världarna, inte i de jordiska,
liv efter liv,
känna hur det är att vara olika varelser i himlen,
hur det är att vara en himmelsk padda,
och kväka en ny och ljuvlig sång,
Moses och Lammets sång (Upp. 15:3),

Moses och paddans sång.

”Evangeliet är alltför skirt och skört och musaktigt för att kunna predikas från en predikstol. Det dör i predikantens mun. Det lever blott på botten av allt, i det ringa, i kenosisförnedringen, i personliga samtal. Kanske kan det leva i samtalsmöten utan program. Kanske. Kanske det inte ens kan överleva på en blogg.”